

Богдана ТИЧНА

Старший науковий співробітник науково-дослідного відділу
проблем військового законодавства Центру воєнно-стратегічних досліджень,
Національний університет оборони України імені Івана Черняхівського,
м. Київ, Україна
<https://orcid.org/0000-0002-3948-4570>
bm_tychna@ukr.net

ПРАВОВИЙ СТАТУС ЗБРОЙНИХ СИЛ УКРАЇНИ ЯК СУБ'ЄКТА ІНФОРМАЦІЙНОЇ ДІЯЛЬНОСТІ

Для сучасного суспільства характерна інформаційна відкритість та прозорість, доступність громадськості до усіх сфер державного та суспільного життя. Безперечно і органи влади функціонують у межах інформаційної різноманітності, яка обумовлює тенденції розвитку та реформування їхньої діяльності. Такі аспекти спонукають державні органи влади створювати умови та діяти відповідно до вимог інформаційного суспільства. Питання забезпечення оборони України, захисту її суверенітету, територіальної цілісності і недоторканності до недавнього часу були закриті для широкого загалу. Але є у цих напрямках діяльності держави і та інформація, яка потребує розповсюдження та доведення до громадськості. Крім того розвиток інформаційних відносин та вагомість інформації у сфері оборони країни потребують розвитку інформаційного забезпечення у ЗСУ. У зв'язку із цим постала необхідність аналізу та дослідження правового статусу Збройних Сил України як суб'єкта інформаційної діяльності.

Питання встановлення такого правового статусу полягає у тому, що Збройні Сили України є особливим військовим формуванням, на відміну від органів виконавчої влади, що ускладнює їх визначення серед суб'єктів інформаційних відносин (фізичні особи; юридичні особи; об'єднання громадян; суб'єкти владних повноважень). Проведене дослідження дозволило встановити, що Збройні Сили України виступають у інформаційних відносинах як суб'єкти владних повноважень та розпорядники інформації у межах їх повноважень.

Правовий статус ЗСУ як суб'єкта інформаційної діяльності зумовлений загальноправовим становищем у державі та суспільстві. Конституцією України закріплені за ЗСУ виключні повноваження щодо забезпечення оборони України, захисту її суверенітету, територіальної цілісності і недоторканності, тому інформаційна діяльність ЗСУ зосереджується у напрямку та межах виконання цих завдань.

Ураховуючи погляди науковців, визначено елементи правового статусу Збройних Сил України як суб'єкта інформаційної діяльності, а саме: завдання, межі компетенції, структура органів та підрозділів Збройні Сили України, які здійснюють інформаційну діяльність.

Проаналізовані елементи такого правового статусу допомогли автору сформулювати особливості правового статусу Збройних Сил України як суб'єкта інформаційної діяльності.

Ключові слова: інформаційна діяльність, правовий статус, інформація, Збройні Сили України, повноваження, завдання.

1. ВСТУП

Постановка проблеми. Сьогодні в інформаційній сфері спостерігається значний дисонанс між реальним станом розвитку інформаційного суспільства, його вимогами та правовим регулюванням інформаційних відносин. Значна частина інформаційних відносин та їх окремі аспекти потребують наукового

обґрунтованого аналізу у зв'язку із неоднозначним закріпленням у законодавстві.

Інформаційна діяльність здійснює вплив на окремі напрямки інформаційних відносин, об'єктом яких є інформація. Згідно з Законом України «Про інформацію» суб'єктами інформаційних відносин є: фізичні особи; юридичні особи; об'єднання громадян; суб'єкти владних повноважень [1, ч. 1 ст. 4]. До яких саме суб'єктів інформаційних відносин належать Збройних сил України (далі – ЗСУ), однозначно сказати не можна, у зв'язку із виключним статусом їх як військового формування. Тому, на нашу думку, правовий статус ЗСУ як суб'єкта інформаційної діяльності потребує окремого аналізу та визначення.

Поняття «інформаційна діяльність» у чинному законодавстві не закріплено, але згадується про її види (створення, збирання, одержання, зберігання, використання, поширення, охорона та захист інформації) [1, ч. 1 ст. 9]. Безперечно така діяльність здійснюється усіма структурними елементами цього військового формування. Саме такі аспекти обумовлюють багатоаспектність та актуальність проблеми відносно визначення правового статусу ЗСУ як суб'єкта інформаційної діяльності.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Розвиток інформаційної діяльності у межах загальної теорії інформаційних відносин, а також діяльності окремих органів влади останнім часом привертає увагу багатьох науковців, зокрема таких, як: Ю. Іванова, Б. Кормимча, М. Кузнецової, М. Мікуліна, О. Селезньової, І. Сопілко, М. Танчинця, О. Тихомирова, О. Яременка та інших. Але поряд з цим правовий статус ЗСУ як суб'єкта інформаційної діяльності сьогодні не знайшов відображення у наукових дослідженнях.

Мета статті – проаналізувати та розкрити правовий статус ЗСУ як суб'єкта інформаційної діяльності, визначити його складові елементи.

2. РЕЗУЛЬТАТИ ДОСЛІДЖЕННЯ

Поняття «статус» передбачає стан, становище відносно чого-небудь [2].

Правовий статус дозволяє визначити стан державного органу у правовій дійсності у реальних правових відносинах, взаєминах з іншими органами влади й суспільством та окремими особами, місце серед інших суб'єктів [3, с. 1387].

Правовий статус ЗСУ як суб'єкта інформаційної діяльності зумовлений загальноправовим становищем у державі та суспільстві. Конституція України закріплює за ЗСУ виключні повноваження щодо забезпечення оборони України, захисту її суверенітету, територіальної цілісності і недоторканності [4, ч. 2 ст. 17]. Отже, інформаційна діяльність ЗСУ зосереджується у напрямку та межах виконання цих завдань.

Правовий статус ЗСУ як суб'єкта інформаційної діяльності перебуває у системній залежності із визначенням місця їх у інформаційних відносинах. На нашу думку, таке становище потребує уточнення місця ЗСУ у механізмі держави. Переважно у теорії держави механізм держави уособлюється із органами законодавчої, виконавчої та судової влади [5, с. 132], причому у цьому механізмі не завжди згадується про ЗСУ [6, с. 8688] у зв'язку із специфікою завдань та виключною компетенцією у сфері оборони та захисту української держави. Але разом з тим, такі науковці, як О. В. Петришина, П. А. Рудик, М. В. Цвік розглядають у структурі механізму держави й інші державні організації, які є специфічними інститутами держави, у тому числі й ЗСУ. М. В. Цвік та О. В. Петришина пишуть, що такі органи «мають певні особливі риси, котрі не дозволяють вважати їх власне органами державної влади і включати безпосередньо до складу державного апарату». П. А. Рудик підтримує таку позицію та акцентує увагу на тому, що ЗСУ виконують відповідно до Конституції України найважливішу функцію держави [7, с. 95]. Хоча ЗСУ і не виділяють (не згадують) окремо як органи державної влади в інформаційному законодавстві, але у контексті законів України «Про інформацію», «Про доступ до публічної інформації» ЗСУ необхідно розглядати як суб'єкт владних повноважень (орган державної влади, орган місцевого самоврядування, інший суб'єкт, що здійснює владні управлінські функції відповідно до законодавства, у тому числі на виконання делегованих повноважень) [1, ч. 1 ст. 1;

8, п. 1 ч. 1 ст. 13], а відповідно до ст. 12 Закону України «Про доступ до публічної інформації», ще й як розпорядника інформації [8, п. 2 ч. 1 ст. 12].

Категорія «правовий статус» у правовій доктрині передбачає розкриття його подвійної спрямованості:

по-перше, як суб'єктивних юридичних прав, законних інтересів, юридичних обов'язків, гарантій здійснення прав і обов'язків [9, с. 62]; прав, свобод та обов'язків [10, с. 409], [5, с. 204] щодо фізичної особи;

по-друге, у контексті органів держави як їх адміністративно-правового статусу. Такий підхід є більш складнішим у зв'язку із структурно-системною організацією та повноваженнями органів держави й може включати такі елементи: призначення, порядок утворення, реорганізація, ліквідація та місце в системі цих органів; завдання; структура [11]; цільовий блок, структурно-організаційний блок, компетенційний блок [12, с. 190]; становище керівника у системі управління, його повноваження, відповідальність [13, с. 32]; повноваження заступників; утворення та правові підстави діяльності підпорядкованих підрозділів [14, с. 98–99]; межі їх нормотворчої діяльності [14, с. 98–100].

Ураховуючи розглянуті вище наукові погляди щодо структури правового статусу, у контексті правового статусу ЗСУ як суб'єкта інформаційної діяльності варто розглядати такі його елементи, як завдання, межі компетенції та структура органів та підрозділів ЗСУ, які здійснюють інформаційну діяльність.

Сьогодні «інформаційна діяльність» залишається категорією, яка є відносно нова для сучасних правових відносин та є нормативно не закріпленою. У Законі України «Про інформацію» закріплені лише її види [1, ст. 9]. Тобто законодавець визнає, що така діяльність існує у практиці правових відносин, але не визначає її зміст.

Досліджуючи інформаційну діяльність на рівні підприємства П. Ю. Родіонов розглядає її з управлінської позиції, а саме як сукупність дій, спрямованих на задоволення, з одного боку, його власних інформаційних потреб

(підприємства – авт.), а з другого, – інформаційних потреб споживачів послуг, що надає підприємство. Автор пов'язує інформаційну діяльність з такими напрямами роботи, як управління інформацією та знаннями, необхідність ресурсного забезпечення такої діяльності, включаючи персонал та його інтелектуальний потенціал, особливості зовнішнього середовища та інструментарій щодо оцінки результатів інформаційної діяльності. Комплекс засобів, методів та інструментів, що утворюють систему управління інформаційною діяльністю, дозволяє збільшити ефективність її роботи та, як наслідок, сприяти підвищенню конкурентоспроможності [15, с. 109].

Інформаційною, зауважує О. В. Синєокий, визнається виключно така діяльність, що спрямована на задоволення інформаційних потреб різноманітних суб'єктів, головний зміст якої полягає у збиранні, зберіганні, використанні та поширенні інформації. Крім того, як зазначає науковець, інформаційна діяльність представлена як сукупність інформаційних дій, технічних засобів, організаційних умов і модернізаційних заходів, що ґрунтуються на ефективному використанні високих технологій, метою цього є оптимальне задоволення інформаційних потреб громадян і юридичних осіб, а також реалізація інформаційних функцій і завдань держави [16, с. 49–50].

Б. А. Кормич акцентує увагу на тому що, інформаційна діяльність є наслідком прояву поведінки суб'єктів інформаційних правовідносин та виникає у зв'язку із забезпеченням інформаційних прав [17, с. 58]. У контексті діяльності ЗСУ переважно виникає потреба у забезпеченні прав громадян на звернення (відповідно до Закону України «Про звернення громадян»), задоволення запиту на публічну інформацію (відповідно до Закону України «Про доступ до публічної інформації») та захисту персональних даних (згідно з Законом України «Про захист персональних даних»), а також реалізацію інформаційних потреб та інформаційного забезпечення, необхідних для реалізації завдань, що покладаються на ЗСУ. Виходячи із цього, формуються два напрямки реалізації інформаційної діяльності: внутрішня та зовнішня.

Загалом інформаційну діяльність органів влади розглядають як специфічну професійну діяльність службовців державних органів влади, спрямовану на забезпечення власної функціональної діяльності, інформаційну взаємодію з іншими органами влади, об'єднаннями громадян, юридичними та фізичними особами та організацію доступу до публічної інформації [18, с. 81].

М. М. Танчинець дослідив зміст та сутність поняття «інформаційна діяльність» підкреслює, що виключною підставою для здійснення інформаційної діяльності органами публічної влади, спрямованої на задоволення власних інформаційних потреб, є передбачені Конституцією України та законами України відповідні повноваження [19, с. 35].

Конституція України визначає основні інформаційні права, а також установлює інші норми, які прямо чи опосередковано впливають на інформаційні правовідносини (ст. 31, 32, 34). Зазначені норми Конституції України формують ті положення, що знаходять свій подальший розвиток у законах і підзаконних нормативно-правових актах нашої держави [20, с. 113].

Загальні правила ведення інформаційної діяльності містяться в нормативно-правових актах, які визначають правосуб'єктність суб'єктів інформаційних відносин. До них належать: закони України «Про інформацію», «Про порядок висвітлення діяльності органів державної влади та органів місцевого самоврядування в Україні засобами масової інформації», «Про Національну програму інформатизації», «Про науково-технічну інформацію», «Про захист інформації в інформаційно-телекомунікаційних системах», «Про державну таємницю», «Про доступ до публічної інформації», «Про звернення громадян», «Про захист персональних даних» тощо; укази Президента України «Питання забезпечення органами виконавчої влади доступу до публічної інформації», «Про першочергові заходи щодо забезпечення реалізації та гарантування конституційного права на звернення громадян до органів державної влади та органів місцевого самоврядування»; постанови та розпорядження Кабінету Міністрів України «Про затвердження Типової інструкції про порядок ведення обліку, зберігання, використання і знищення

документів та інших матеріальних носіїв інформації, що містять службову інформацію», «Про затвердження Порядку взаємодії органів виконавчої влади з питань захисту державних інформаційних ресурсів в інформаційних та телекомунікаційних системах»; «Про затвердження плану заходів з реалізації Концепції розвитку електронного урядування в Україні» тощо. О. М. Селезньова називає цю групу правових актів базовими, які визначають основні положення інформаційного права [20, с. 114].

І. М. Сопілко виділяє іншу групу нормативних актів, які визначають можливості органів державної влади України щодо дій з інформацією та інформаційними ресурсами, зокрема стосовно їх отримання від інших учасників інформаційних відносин, а також правовий статус того чи іншого органу державної влади, або встановлюють процедуру реалізації важливих державних функцій [21, с. 23]. О. М. Селезньова називає такі нормативні акти предметними законами та виділяє їх в окрему групу через те, що вони регулюють конкретну сферу інформаційних відносин [20, с. 114].

До цієї групи нормативних актів, які регулюють здійснення інформаційної діяльності, а саме визначають порядок, підстави та організацію такої діяльності у межах функціонування ЗСУ, можна віднести Закон України «Про Збройні Сили України», накази Міністерства оборони України «Концепція стратегічних комунікацій Міністерства оборони України та Збройних Сил України», «Про затвердження Інструкції із забезпечення доступу до публічної інформації в Міністерстві оборони України та Збройних Силах України» тощо.

Відповідно до Закону України «Про Збройні Сили України» органи військового управління розвідки та військові частини розвідки ЗСУ, Сили спеціальних операцій ЗСУ можуть залучатися до заходів добування розвідувальної інформації з метою підготовки держави до оборони, підготовки та проведення спеціальних операцій та/або спеціальних дій, забезпечення готовності ЗСУ до оборони держави [22, ч. 5 ст. 1]. Також закріплені повноваження щодо: здійснення інформаційно-аналітичної діяльності з метою забезпечення виконання завдань, які покладені на ЗСУ [22, ч. 5 ст. 10]; розгляду

звернень, здійснення прийому громадян з питань, що належать до компетенції Міністерства оборони України (далі – МОУ)[22, ч. 1 ст. 10]. Обмін інформацією (інформаційна взаємодія) можливий у ході здійснення взаємодії з органами державної влади та громадськими організаціями [22, ч. 1 ст. 10].

У структурі МОУ функціонує Департамент інформаційно-організаційної роботи та контролю (далі – Департамент) та Управління комунікацій та преси.

Серед основних завдань Департаменту визначено здійснення:

інформаційно-організаційного забезпечення та експертно-аналітичної підтримки діяльності першого заступника МОУ, заступника МОУ з питань європейської інтеграції, заступників МОУ, державного секретаря МОУ;

забезпечення розгляду звернень громадян з питань, пов'язаних з діяльністю МОУ, ЗСУ, підприємств, установ і організацій, які належать до сфери управління МОУ, а також стосовно актів, які ними видаються, забезпечення доступу до публічної інформації, розпорядником якої є МОУ [23].

Управління комунікацій та преси Міністерства оборони України уповноважене здійснювати:

формування та організацію реалізації єдиної інформаційної політики в Міністерстві оборони;

визначати цілі та завдання інформаційної діяльності МОУ, основних напрямів і механізмів реалізації;

здійснення постійного моніторингу інформаційного середовища, виявлення потенційних та реальних інформаційних загроз в оборонній сфері, проведення попереджувальних інформаційних заходів;

інформування громадськості та ЗМІ про діяльність МОУ та ЗСУ;

участь у створенні необхідних умов для здійснення демократичного цивільного контролю, надання ЗМІ інформації про діяльність ЗСУ [24].

3. ВИСНОВКИ ТА ПЕРСПЕКТИВИ ПОДАЛЬШИХ ДОСЛІДЖЕНЬ

Отже, проаналізовані окремі складові, які визначають правовий статус ЗСУ як суб'єкта інформаційної діяльності, дозволили підсумувати:

правовий статус ЗСУ як суб'єкта інформаційної діяльності обумовлений загальним призначенням ЗСУ, а інформаційна діяльність спрямована на виконання поставлених державою завдань;

правовий статус ЗСУ детермінують його інформаційні завдання, межі компетенції та структура органів та підрозділів ЗСУ, які здійснюють інформаційну діяльність;

ЗСУ набувають статусу суб'єкта інформаційних відносин здійснюючи інформаційну діяльність;

як суб'єкт інформаційних відносин ЗСУ виступають як суб'єкти владних повноважень та розпорядника інформації у межах їх повноважень;

інформаційна діяльність забезпечується функціонуванням таких структурних підрозділів, як Департамент інформаційно-організаційної роботи та контролю й Управління комунікацій та преси МОУ.

Детального аналізу потребують окремі види інформаційної діяльності та елементи правового статусу ЗСУ як суб'єкта інформаційних відносин.

Список використаних джерел

1. Про інформацію : Закон України від 2 жовтня 1992 року. Відомості Верховної Ради України. 1992. № 48. Ст. 650.
2. Словник української мови : в 11 т. Т 9, 1978. 671 с. URL : <http://sum.in.ua/s/status>.
3. Великий тлумачний словник сучасної української мови : 250 000 / уклад. та голов. ред. В. Т. Бусел. Київ; Ірпінь : Перун, 2005. VIII, 1728 с.
4. Конституція України : Закон України від 28 червня 1996. № 254к/96-ВР. Відомості Верховної Ради України. 1996. № 30. Ст. 141. URL : <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>.
5. Крестовська Н. М., Матвеева Л. Г. Теорія держави і права. Підручник. Практикум. Тести : підручник. Київ : Юрінком Інтер, 2015. 584 с.
6. Лисенков С. Л. Загальна теорія держави і права : навчальний посібник. Київ : Юрисконсульт, 2006. 355 с.
7. Рудик П. А. Теорія держави: основні теорії, концепції, підходи до вивчення : навчальний посібник. 2-ге вид., перероб. та доповн. Київ : Алерта, 2015. 288 с.
8. Про доступ до публічної інформації : Закон України від 13 січня 2011 р. № 2939-VI. Відомості Верховної Ради України. 2011. № 32. Ст. 314.
9. Скакун О. Ф. Теорія права і держави : підручник. 3-те видання. Київ : Алерта ; ЦУЛ. 2011. 524 с.
10. Гіда Є. О., Білозьоров Є. В., Завальний А. М. Теорія держави і права : підручник ; за заг. ред. Є. О. Гіди. Київ : ФОП, 2011. 576 с.
11. Адміністративне право України : підручник. вид 2-ге, змін. і доп. / за заг. ред. Т. О. Коломoeць. Київ : Істина, 2012. 528 с. URL : <https://pidruchniki.com/>

1183121955843/pravo/administrativno-pravoviy_status_tsentralnih_organiv_vikonavchoyi_vladi.

12. Даниленко А. П. Поняття та структура адміністративно-правового статусу органів місцевого самоврядування: теоретико-правовий аспект. *Право і суспільство*. 2013. № 6. С. 187-190. URL : http://nbuv.gov.ua/UJRN/Pis_2013_6_43

13. Адміністративне право України : підручник / за заг. ред. Т. О. Коломоєць. Київ : Істина, 2008. 457 с.

14. Курс адміністративного права України : підручник / В. К. Колпаков, О. В. Кузьменко, І. Д. Пастух, В. Д. Сущенко [та ін.]. 2-ге вид., перероб. і допов. Київ : Юрінком Інтер, 2013. 872 с.

15. Родіонов П. Ю. Інформаційна діяльність підприємства. *Вісник соціально-економічних досліджень*. 2016. № 2 (61). С. 101-113.

16. Синєокий О. В. Інформаційне право України та електронне право високих технологій: (електронний курс лекцій українською мовою). Запоріжжя : ЗНУ, 2010. 215 с.

17. Кормич Б. А. Інформаційне право : підручник. Харків; БУРУН і Ю, 2011. 334 с.

18. Дорогих С. О. Сутність та визначення понять «інформаційна діяльність» та «інформаційна діяльність органів влади». *Інформація і право*. 2013. № 3(9). С. 74-82.

19. Танчинець М. М. Поняття, зміст та види інформаційної діяльності органів публічної влади України. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія : Право*. 2016. Вип. 39(2). С. 31-35. URL : http://nbuv.gov.ua/UJRN/nvuzhpr_2016_39%282%29_8.

20. Селезньова О. М. Теоретико-методологічні основи інформаційного права України : монографія. Чернівці : Місто, 2014. 408 с.

21. Сопілко І. М. Інформаційні правовідносини за участю органів державної влади України : монографія. Київ : МП «Леся», 2013. 220 с.

22. Про Збройні Сили України : Закон України від 6 грудня 1991 року № 1934-XII URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1934-12>.

23. Департамент інформаційно-організаційної роботи та контролю. URL : <http://www.mil.gov.ua/ministry/struktura-aparatu-ministerstva/departament-informacijno-organizacijnoi-roboti-ta-kontrolyu.html>

24. Управління комунікацій та преси Міністерства оборони України. URL : <http://www.mil.gov.ua/ministry/struktura-aparatu-ministerstva/upimou.html>

References

1. *Pro informatsiiu : Zakon Ukrainy vid 2 zhovtnia 1992 roku* [On information : The law of Ukraine dated October 2, 1992]. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*. 1992. № 48. St. 650. [in Ukrainian]

2. *Slovn ykukrainskoi movy* [Dictionary of the Ukrainian language] : v 5 t. T 9, 1978. 671 s. URL : <http://sum.in.ua/s/status>. [in Ukrainian]

3. *Velykyi tlumachnyi slovnyk suchasnoi ukrainskoi movy* [A great explanatory dictionary of modern Ukrainian language] : 250 000 / uklad. taholov. red. V. T. Busel. Kyiv; Irpin :Perun, 2005. VIII, 1728 s.[in Ukrainian]

4. *Konstytutsiia Ukrainy :Zakon Ukrainy vid 28 chervnia 1996.*[The Constitution of Ukraine : The law of Ukraine dated June 28, 1996.] № 254k/96-VR. *Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy*. 1996. № 30. St. 141. URL : <http://zakon0.rada.gov.ua/laws/254%D0%BA/96-%D0%B2%D1%80>. [in Ukrainian]

5. Krestovska N. M., Matvieieva L. H. *Teoriia derzhavy I prava. Pidruchnyk. Praktykum. Testy* [The theory of state and law. Textbook. Practicum. Tests] :pidruchnyk. Kyiv :Yurinkom Inter, 2015. 584 s.[in Ukrainian]

6. Lysenkov S. L. *Zahalna teoriia derzhavy I prava* [The general theory of state and law] :navchalnyiposibnyk. Kyiv :Yuryskonsult, 2006. 355 s.[in Ukrainian]

7. Rudyk P. A. *Teoriia derzhavy: osnovni teorii, kontseptsii, pidkhody do vyvchenia* [The theory of state : main theories, concepts, approaches to learning]: navchalnyy posibnyk. 2-hevyd., pererob. tadopovn. Kyiv :Alerta, 2015. 288 s.[in Ukrainian]
8. *Pro dustup do publichnoi informatsii :Zakon Ukrainy vid 13 sichnia 2011 r.* [On the access to public information : The Law of Ukraine dated January 13, 2011] № 2939-VI. Vidomosti Verkhovnoi Rady Ukrainy. 2011. № 32. St. 314.[in Ukrainian]
9. Skakun O. F. *Teoriia prava I derzhavy* [The theory of law and state] :pidruchnyk. 3-tievdydannya. Kyiv :Alerta ; TsUL. 2011. 524 s.[in Ukrainian]
10. Hida Ye. O., Biloziorov Ye. V., Zavalnyi A. M. *Teoriia derzhavy I prava* [The theory of state and law] :pidruchnyk; zazah. red. Ye. O. Hidy. Kyiv :FOP, 2011. 576 s.[in Ukrainian]
11. *Administratyvne pravo Ukrainy* [Administrative law of Ukraine] :pidruchnyk. vyd. 2-he, zmin. idop. / zazah. red. T. O. Kolomoiets. Kyiv :Istyna, 2012. 528 s. URL :https://pidruchniki.com/1183121955843/pravo/administrativno-pravoviy_status_tsentralnih_organiv_vikonavchoyi_vladi. [in Ukrainian]
12. Danylenko A. P. *Poniattia ta struktura administratyvno-pravovoho statusu orhaniv mistsevoho samovriaduvannia : teoretyko-pravovyi aspekt.* [The concept and structure of administrative and legal status of local self-government bodies : theoretical and legal aspect.] Pravo i suspilstvo. 2013. № 6. S. 187-190. URL :http://nbuv.gov.ua/UJRN/Pis_2013_6_43 [in Ukrainian]
13. *Administratyvne pravo Ukrainy* [Administrative law of Ukraine] :pidruchnyk / zazah. red. T. O. Kolomoiets. Kyiv :Istyna, 2008. 457 s.[in Ukrainian]
14. *Kurs administratyvnoho prava Ukrainy* [The course of administrative law of Ukraine] :pidruchnyk/ V. K. Kolpakov, O. V. Kuzmenko, I. D. Pastukh, V. D. Sushchenko [ta in.]. 2-hevyd., pererob. idopov. Kyiv :Yurinkom Inter, 2013. 872 s.[in Ukrainian]
15. Rodionov P. Yu. *Informatsiina diialnist pidpriemstva.* [Information activity of enterprise.] Visnyk sotsialno-ekonomichnykh doslidzhen. 2016. № 2 (61). S. 101-113.[in Ukrainian]
16. Synieokyi O. V. *Informatsiine pravo Ukrainy ta elektronne pravo vysokykh tekhnolohii* [Information law of Ukraine and electronic law of high technologies] : (elektronny kurs lektsii ukrainskoi umovoiv). Zaporizhzhia :ZNU, 2010. 215 s.[in Ukrainian]
17. Kormych B. A. *Informatsiine pravo* [Information law] : pidruchnyk. Kharkiv; BURUNiYu, 2011. 334 s.[in Ukrainian]
18. Dorohykh S. O. *Sutnist ta vyznachennia poniat «informatsiina diialnist» ta «informatsiina diialnist orhaniv vlady».* [The essence and definitions of the terms "information activity" and "information activity of authorities".] Informatsiia i pravo. 2013. № 3(9). S. 74-82.[in Ukrainian]
19. Tanchynets M. M. *Poniattia, zmist ta vydy informatsiinoi diialnosti orhaniv publichnoi vlady Ukrainy.* [The concept, content and types of information activity of public authorities of Ukraine.] Naukovy visnyk Uzhhorodskoho natsionalnoho universytetu. Serii :Pravo. 2016. Vyp. 39(2). S. 31-35. URL :http://nbuv.gov.ua/UJRN/nvuzhpr_2016_39%282%29__8. [in Ukrainian]
20. Seleznova O. M. *Teoretyko-metodolohichni osnovy informatsiinoho prava Ukrainy* [Theoretical and methodological foundations of information law of Ukraine] : monohrafiia. Chernivtsi :Misto, 2014. 408 s.[in Ukrainian]
21. Sopilko I. M. *Informatsiini pravovidnosyny za uchastiu orhaniv derzhavnoi vlady Ukrainy* [Information legal relations with the participation of state authorities of Ukraine] : monohrafiia. Kyiv :MP «Lesia», 2013. 220 s.[in Ukrainian]
22. *Pro Zbroini Syly Ukrainy : Zakon Ukrainy vid 6 hrudnia 1991 roku* [On the Armed Forces of Ukraine : The law of Ukraine dated December 6, 1991] № 1934-XII URL : <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1934-12>. [in Ukrainian]
23. *Departament informatsiino-orhanizatsiinoi roboty ta kontroliu.* [Department of information and organizational work and control.] URL :<http://www.mil.gov.ua/ministry/struktura-aparatu-ministerstva/departament-informacijno-organizacijnoi-roboti-ta-kontrolyu.html> [in Ukrainian]

24. *Upravlinnia komunikatsii ta presy Ministerstva oborony Ukrainy*. [Department of Communications and Press of the Ministry of Defense of Ukraine.]URL :<http://www.mil.gov.ua/ministry/struktura-aparatu-ministerstva/upimou.html>[in Ukrainian]

Bohdana Tychna. Legal Status of the Armed Forces of Ukraine as a Subject of Information Activity

Modern society is characterized by information openness and transparency, accessibility of the public to all spheres of state and public life. Undoubtedly, the authorities function within the limits of information diversity, which determines the tendencies of development and reform of their activity. Such aspects encourage public authorities to create conditions and act in accordance with the requirements of the information society. The issues of securing Ukraine's defence, protecting its sovereignty, territorial integrity and inviolability have been closed to the public recently. Still, there is information in these areas of the state's activity that needs to be disseminated and made public. Besides, the development of information relations and the importance of information in the country's defence sector require the development of information support in the Armed Forces of Ukraine. In this regard, it became necessary to analyse and investigate the legal status of the Armed Forces of Ukraine as a subject of information activity.

The issue of establishing such a legal status is that the Armed Forces of Ukraine is a special military organization, unlike the executive authorities, which complicates their identification among the subjects of information relations (individuals; legal entities; associations of citizens; entities authority). The conducted research has shown that the Armed Forces of Ukraine act in the information relations as subjects of authority and managers of information within their powers.

The legal status of the Armed Forces of Ukraine as a subject of information activity is conditioned by the general legal position in the state and society. The Constitution of Ukraine enshrines the exclusive powers of the Armed Forces of Ukraine to ensure the defence of Ukraine, the protection of its sovereignty, territorial integrity and inviolability. That is why the information activities of the Armed Forces of Ukraine are concentrated in the direction and scope of these tasks.

Taking into account the views of scientists, the elements of the legal status of the Armed Forces of Ukraine as a subject of information activity have been determined, namely: tasks, limits of competence, structure of bodies and divisions of the Armed Forces of Ukraine that carry out information activities.

The analysed elements of such legal status helped the author to formulate the peculiarities of the legal status of the Armed Forces of Ukraine as a subject of information activity.

Key words: information activity, legal status, information, the Armed Forces of Ukraine, powers, tasks.